

Stichting Basset Herplaatsen Nederland

"Je kunt niet alle honden van de wereld redden, maar je kunt wel de wereld van één hond redden"

Het verhaal van Jezebel en een beetje van Dolores en Tara

Het is 2004, we zijn al een half jaar hondloos maar het went maar niet. Het blijft een gemis en dus na veel praten en lezen over de verschillende rassen, hebben we een aantal rassen geschikt bevonden en besluiten we op zoek te gaan.

Het is augustus. We willen een pup, maar we belanden toch weer in het asiel en daar zit ze, in het laatste hok. Prachtige bruine ogen en een blik ... zo trouw en triest tegelijk. Ze komt meteen naar de deur gelopen en wil ons begroeten. Ik ben al meteen verkocht maar Jacco ziet dat er iets "raars" onder haar buik hangt en wil eerst meer van haar weten. We praten met de eigenares, Anne, en ze vertelt dat Jezebel (zoals ze nu heet), 4 jaar oud, gevonden is in de bossen en dat ze volgens haar chip al dood is. Gezien haar lichamelijke conditie (haar buik sleept over de grond) is ze waarschijnlijk als puppyfabriek gebruikt en afgedankt in de bossen gegooid. Het ergste is dat ze waarschijnlijk wederom zwanger is. We vragen of we een stukje met haar mogen wandelen en gaan vol goede moed op weg. Al snel blijkt echter dat ze bijna niet kan lopen omdat ze telkens op haar tepels staat en niet weet wat een riem is. We gaan dus maar zitten en ze heeft heel goed in de gaten wie ze moet paaien. Ze kruipt bij Jacco op schoot en kruipt helemaal tegen hem aan (zo, dat is dus ook geregeld).

Anne vindt het prima dat Jezebel bij ons gaat wonen maar wil wel dat ze eerst haar baby's krijgt, er worden nogal wat problemen verwacht. Vanaf dat moment ga ik twee maal per week bij Jezebel op bezoek. Ze is verhuisd van het asielgedeelte naar het pensioonedeelte waar het rustiger is. Ik heb een t-shirt van Jacco met klittenband en elastiek omgebouwd tot een hondenvak wat haar buik (die steeds dikker wordt) omhoog houdt zodat ze kan lopen zonder pijn, en dat vindt ze wel prima. We wandelen kleine stukjes en wennen aan elkaar. Elke keer is ze dolblij om me te zien.

Omdat gebleken is dat Jezebel bang is van de buitenwereld, hebben we besloten om de eerstgeboren dochter ook te adopteren. Die kan haar dan helpen om weer hond te worden.

Dan gaat de telefoon, het is 20 september, de bevalling is begonnen. Als een gek naar het asiel en er worden 7 pups geboren! (niet raszuivere, allemaal een 5e teen)

De bevalling is goed verlopen, maar zoals verwacht is het voeden een probleem. Haar buik waaiert uit en de pups kunnen de tepels niet vinden. Ze moeten dus geholpen worden. Maar moeders is zo trots en stort zich vol overgave op haar moederschap. Vele bezoeken volgen. De weken tellen af en er worden 6 baasjes geselecteerd. Dan is daar de grote dag. Iedereen komt zijn/haar pup halen en als laatste gaan Jezebel en de kleine belhamel Dolores met ons mee.

Vol verwachting komen we thuis en wat een teleurstelling als blijkt dat Jezebel doodongelukkig in de kamer zit, ze vindt het niks, alles is eng. De buurvrouw heeft een bench over van haar labrador en die kunnen we lenen. Bench in de kamer en ja, die vindt ze leuk, daar wil ze in. Waarschijnlijk moeten er spijlen of zo zijn wil ze zich veilig voelen. Naar buiten wil ze niet, gras, bomen, auto's, alles is eng. Gewoon een paar stapjes, behoefte doen en weer in de bench is alles wat ze wil. Haar buik is ook een groot struikelblok, dus naar de dierenarts om te vragen wat er mogelijk is.

Er volgt een grote operatie waarin ze wordt gesteriliseerd en zeker 50 cm buik wordt weggenomen. We lopen nu met een echte hotdog: 2 voorpoten, dan een rol watten en gips, en dan 2 achterpoten met een staart. De genezing verloopt voorspoedig en nadat het verband verwijderd is ga ik ineens met 40 km per uur door de bossen. Schoudertas met Dolores erin en maar lopen.

Ze kijkt nergens naar, rent alleen maar vooruit. Maar Dolores groeit op (ze is nu 6 maanden) en leert haar moeder een basset te worden. Als Jezebel iets niet durft, laat Dolores zien dat het stoer is om het te doen. Ook dat het heel belangrijk is waar je je behoefte doet. Dat doe je NOOIT zomaar ergens, je moet een goed plekje zoeken en dat kost tijd. En zo leren ze elkaar heel veel goede dingen. Dan zien we op Marktplaats een basset staan met dezelfde geboortedatum en bij ons in de buurt, en jawel hoor, het is 1 van de andere 6 pups. Na pittig overleg met Jacco gaan we ernaar toe en daar zit Tara, opgesloten in een bench omdat ze niet met de andere hond overweg kan. We halen Jezebel en Dolores erbij en het is één groot feest.

Dolores wil meteen spelen en Jezebel begint haar meteen te wassen. Dus Tara ook mee naar huis. De bende is compleet, 12 poten op één buik, samen rottigheid uithalen, de tuin wordt omgeploegd en rustig zitten is er niet meer bij. Na een wandeling van 4 uur is het leuk om nog zeker een uur als gekken achter elkaar aan te zitten en de kamer te verbouwen.

Dit jaar is Jezebel 10 jaar geworden en ze is grijs geworden, een beetje incontinent (gevolg van haar verleden) en wat strammer, maar ze geniet nog volop. Heeft nog steeds haar dolle momenten en kan uren genieten van lekker liggen op de stoep in de zon, samen met haar dochters, die ze nog steeds verzorgt.

En nu is daar Jacob, nog ver van een gelukkig hondenleven, maar hij kan rekenen op de steun van de drie dames en met name Jezebel lijkt te "begrijpen" wat hij heeft meegemaakt. Ze wast hem als hij bang is, gaat bij hem slapen en gaat hem zoeken als hij zich weer eens alleen heeft teruggetrokken. Hopelijk helpt ze hem op weg naar een fijn leven en kunnen wij nog heel lang genieten van onze prachtige dame Jezebel, haar dochters Dolores en Tara en ons menneke Jacob.

Jacco en Hélène